

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: UPC DTH S.à.r.l.

Vastustaja: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Eelotsuse küsimused

1. Kas raamdirektiivi ehk Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ⁽¹⁾ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta, muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta direktiiviga 2009/140/EÜ⁽²⁾, artikli 2 punkti c võib tõlgendada nii, et elektroonilise side teenuseks loetakse sellist teenust, mille raames teenuseosutaja tagab vastutasu eest tingimusliku juurdepääsu satelliidi kaudu edastatavale programmipaketile, mis hõlmab raadio- ja teleprogrammide edastamise teenuseid?
2. Kas Euroopa Liidu toimimise lepingut võib tõlgendada nii, et esimeses küsimuses nimetatud teenusele laieneb liikmesriikidevahelise teenuste vaba liikumise põhimõte selles osas, milles tegemist on teenuse osutamisega Luksemburgist Ungari territooriumile?
3. Kas Euroopa Liidu toimimise lepingut võib tõlgendada nii, et esimeses küsimuses nimetatud teenuse puhul on sihtriigil, kuhu teenus on suunatud, õigus kehtestada sellise teenuse osutamisele piiranguid, nähes ette teenuse kohustusliku kandmise liikmesriigi registrisse ja filiaali või iseseisva õigussubjekti asutamise ning nõudes, et sellist teenust on võimalik osutada ainult siis, kui asutatakse filiaal või iseseisev õigussubjekt?
4. Kas Euroopa Liidu toimimise lepingut võib tõlgendada nii, et esimeses küsimuses nimetatud teenustega seotud menetlustes on territoriaalse pädevuse alusel pädev selle liikmesriigi asutus, kus teenuseid osutatakse, olenemata sellest, millises liikmesriigis neid teenuseid osutav äriühing tegutseb või on registrisse kantud?
5. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) artikli 2 punkti c võib tõlgendada nii, et esimeses küsimuses nimetatud teenus on kvalifitseeritav elektroonilise sideteenusena või on esimeses küsimuses kirjeldatud teenus vaadeldav raamdirektiivi artikli 2 punktis f määratletud tingimusjuurdepääsusüsteemi kasutamise kaudu osutatava tingimusjuurdepääsu teenusena?

6. Kas asjaomaseid eeskirju võib eespool esitatud arvestades tõlgendada nii, et esimeses küsimuses nimetatud teenust osutav teenuseosutaja on ühenduse õigusnormide alusel vaadeldav elektroonilise sideteenus osutajana?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) (EÜT L 108, lk 33; ELT erivaljaanne 13/29, lk 349).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2009. aasta direktiiv 2009/140/EÜ, millega muudetakse direktiive 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta, 2002/19/EÜ elektroonilistele sidevõrkudele ja nendega seotud vahenditele juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta ning 2002/20/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenustega seotud lubade andmise kohta (ELT L 337, lk 37).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgerichtshof (Austria) 6. novembril 2013 — Karoline Gruber

(Kohtuasi C-570/13)

(2014/C 24/09)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Karoline Gruber

Vastustaja: Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten

Kolmas isik: EMA Beratungs- und Handels GmbH

Menetluse kaasatud isik: Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Liidu õigusega, eelkõige Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiiviga 2011/92/EL teatavate riiklike ja eraprojektide keskkonnamõju hindamise kohta (edaspidi „direktiiv 2011/92“)⁽¹⁾, eeskätt viidatud direktiivi artikliga 11 on vastuolus siseriiklik õigus, mille kohaselt on otsus, millega tuvastatakse, et teatava projekti keskkonnamõju ei ole vaja hinnata, õiguslikult siduv ka naabritele, kes ei osalenud viidatud otsuse tegemise menetluses, ja kõnealusele otsusele võidakse nende vastu tugineda

järgnevat loo andmise menetlustes, seda isegi juhul, kui neil on võimalus esitada loo andmise menetlustes projekti suhtes vastuväiteid (põhikohtuasjas nimelt väita, et projekti mõju seab ohtu nende elu, tervise või omandi ja et hais, müra, suits, tolm, vibratsioon või muu häirib neid vastuvõetamatul määral)?

Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav:

2. Kas liidu õigus, eeskätt direktiivi 2011/92 vahetu kohaldatavus nõuab esimeses küsimuses märgitud õigusliku siduvuse eitamist?

(¹) ELT 2012, L 26, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesgerichtshof (Saksamaa) 7. novembril 2013 — Annegret Weatkämper-Krug versus NRW Bank, avalik-õiguslik asutus

(Kohtuasi C-571/13)

(2014/C 24/10)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Määruskaebuse esitaja ja kostja: Annegret Weatkämper-Krug

Vastustaja määruskaebemenetluses ja hageja: NRW Bank, avalik-õiguslik asutus

Eelotsuse küsimus

Kas nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 (¹) kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (EÜT 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42) artiklit 27 tuleb tõlgendada nii, et kohus, kellele hagi esitati hiljem ja kes on määruse nr 44/2001 artikli 22 kohaselt kohtuasja lahendamiseks ainupädev, peab ikkagi menetluse peatama seniks, kuni on lõplikult kindlaks tehtud, et sellel kohtul, kellele hagi esitati esimesena, puudub määruse nr 44/2001 artikli 22 kohane ainupädevus?

(¹) Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määrus (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (EÜT 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) 8. novembril 2013 — Hewlett-Packard Belgium SPRL versus Reprobel SCRL

(Kohtuasi C-572/13)

(2014/C 24/11)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Cour d'appel de Bruxelles

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Hewlett-Packard Belgium SPRL

Vastustaja: Reprobel SCRL

Eelotsuse küsimused

1. Esimene küsimus:

„Kas direktiivi 2001/29 (¹) artikli 5 lõike 2 punktis a ja artikli 5 lõike 2 punktis b sisalduvat mõistet „õiglane hüvitis“ tuleb tõlgendada erinevalt olenevalt sellest, kas paber- või muul samalaadsel kandjal reproduktiooni, mis on saadud mis tahes fototehnika või muu sama toimega meetodi abil, teeb mis tahes kasutaja või siis füüsiline isik isiklikuks tarbeks ning ei otseselt ega kaudselt kaubandusliku kasutuseesmärgiga? Kui vastus on jaatav, siis millistel kriteeriumidel peab see erinev tõlgendamine rajanema?“

2. Teine küsimus:

„Kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti a ja artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et need lubavad liikmesriikidel kehtestada õiguste valdajatele välja makstava õiglase hüvitise järgmisel kujul:

1. kindlasummaline tasu, mida maksab kaitstud teoseid kopeerida võimaldavate seadmete ühendusesisene tootja, importija või omandaja nende seadmete liikmesriigis turule viimisel, ning mille summa arvutatakse ainuüksi kiiruse alusel, millega koopiamasin võib teha arvu koopiasid minutis, ning sellel ei ole muud seost kahjuga, mis õiguste valdajatele võib tekkida, ja
2. proportsionaalne tasu, mis määratakse kindlaks ainuüksi tehtud koopiate arvuga korrutatud ühikuhinna põhjal, mis on erinev olenevalt sellest, kas maksuma kohustatud isik tegi selle tasu sissenõudmisel koostööd või mitte, kusjuures seda tasu on kohustatud maksuma füüsilised või juriidilised isikud, kes kopeerivad teoseid, või, olenevalt olukorrast, need isikud, kes annavad reprodutseerimiseadme tasu eest või tasuta teiste isikute kasutusse, vabastades esimesena nimetatud isikud sellest kohustusest.

Kui sellele küsimusele vastatakse eitavalt, siis millised on sobivad ja ühtsed kriteeriumid, mida liikmesriigid peavad järgima selleks, et hüvitist saaks vastavalt liidu õigusele pidada õiglaseks ning et asjaomaste isikute vahel valitseks tasakaal?“